

magtevékenység, az ICABS, a Nemzeti Könyvtárak Igazgatóinak Konferenciája és az IFLA szövetsége.

Mind a nyolc szakosztály és a magprogramok is gazdag szakmai programot szerveztek. A lehető legtöbb előadás szövegét lefordították spanyolra, illetve angolra. Soha nem volt annyi szinkrontol-mácsolás az üléseken, mint ez alkalommal.

Az egyetemi könyvtárak szekciója tartotta az egyik legérdekesebb és legátfogóbb ülést, mégpedig az elektronikus tézisekről és disszertációkról. Figyelmet érdemel a tudásmenedzsmenttel foglalkozó szekcióülés arról, miképpen lehet hasznosítani a tudásmenedzsment eljárásait a könyvtártechnológiai alkalmazásokban. Meg kell említeni a menedzsment és marketing szekciót, a többkultúras lakosságot szolgáló könyvtárak szekciója, az iskolai könyvtárak szekciója, az osztályozás és indexelés szekciója ülését. A teleközpontok műhelye nagy sikernek bizonyult. Az egyik szatellit ülésen (45 résztvevő 20 országból) azt sürgették, hogy az 1961-es párizsi alapelveket váltsák fel az IFLA nemzetközi katalógizálási alapelvei.

Nagyon sikeres volt a poszterbemutatók sora, amely bepillantást adott főként a latin-amerikai könyvtári világba. Az első díjat mégis Verena Tibljas (Horvátország) nyerte; poszterének témája, hogyan válnak a fiatal könyvtári önkéntesek passzív használókból a könyvtári szolgálat aktív tervezőivé.

Nagy érdeklődés mellett zajlott az IFLA-konferencián először részt vevők, valamint a fiatal szakemberek vitacsoportjának ülése. Az egyik napon megengedték, hogy könyvtáros diákok is részt vegyenek az eseményeken, ami nagy népszerűségnek örvendett.

A konferencia érdekessége volt a tombola, amelyen azokat a tárgyakat sorsolták ki, amelyeket a delegátusok hoztak magukkal. A bevételt a fejlődő országok küldöttei útiköltségének támogatására fogják fordítani.

A konferencián természetesen hangsúlyt kaptak a dél-amerikai vonatkozású események, előadások, és a helyi könyvtárlátogatások. Csak néhány példa. Ez alkalomból alakult meg az Országgyűlési Könyvtárak Latin-amerikai Egyesülete. Trinidad és Tobago modellje kapcsán rámutattak a nemzeti könyvtárak sajátos szerepére: szemben Európával a karibi övezetben és másutt is a világon a nemzeti könyvtárak működtetik a köz- és iskolai könyvtári szolgálatot. A Buenos Aires-i Egyetem orvosi karán 30 000 hallgatót szolgál ki az orvostudományi könyvtár. Ez a méret kissé nyomasztó, különösen annak fényében, hogy az erőforrások meglehetősen szűkösek. Egy-egy tankönyvön több hallgatónak kell osztoznia. Rendelkezésre áll ugyan az online információ is, bár nem olyan mértékben, mint szükséges volna.

Ez volt az IFLA első dél-amerikai konferenciája, és sokáig emlékezetes marad.

/RASEROKA, Kay: World Library and Information Congress, Buenos Aires, Argentina, August 2004: opening adress. = IFLA Journal, 30. köt. 4. sz. 2004. p. 272–274.

McILWAINE, la C.: IFLA in Buenos Aires – the tango conference! = IFLA Journal, 30. köt. 4. sz. 2004. p. 275–276.

GELFAND, Julia: World Library and Information Congress 2004: Buenos Aires. = Library Hi Tech News, 21. köt. 9. sz. 2004. p. 8–9./

(Papp István)

Egy pillantás az argentin könyvtárügyre

Egy IFLA-közgyűlés és -konferencia megrendezése mindig jó alkalmat kínál egy ország könyvtárügyének, hogy megmutassa magát a világ szakmai nyilvánosságának. Ezt az alkalmat nyújtotta az IFLA 2004-ben Argentinának, amely élt is a lehetőséggel.

Az *Asociación de Bibliotecarios Graduados de la República Argentina* (ABGRA = az Argentin Köztársaság Okleveles Könyvtárosainak Egyesülete) *Referencias* című bulletinjének különszámában számos közlemény nyújt angol nyelvű tájékozta-

tást az argentin könyvtárügy múltjáról, jelenéről és jövőbeli kilátásairól. Az alábbiakban azokról a be-nyomásokról számolunk be, amelyeket e közlemények keltettek bennünk.

Argentína nagy ország. Területe mintegy harmincszorosa hazánkénak (2 780 400 km²). Lakossága több mint 36 millió, de a népsűrűség érthetően alacsony: 9,7 fő/km². Az igazság azonban az, hogy a lakosság zöme nagyvárosokban él, főként Buenos Airesben, s az ország két másik nagyváro-

sában, Rosarióban és Cordobában. A várható átlagos életkor 72 év, a lakosság 3%-a analfabéta.

1810-ben kergették el a spanyol alkirályt, s 1816-ban kiáltották ki a független köztársaságot. Hosszú polgárháborúk sújtották az országot a 19. században, s 1930 óta demokratikusan választott kormányok és katonai diktatúrák váltották egymást. Ez utóbbiak közül a leggonoszabb 1976 és 1983 között regnált. 1983 óta folyamatos a demokratikus kormányzat, de az országot súlyos, pusztító társadalmi, politikai és gazdasági válság, pénzügyi összeomlás sújtotta 2001-ben.

Ezen a – csak igen vázlatosan érzékeltetett – földrajzi, politikai, kulturális gazdasági háttérrel kell elképzelnünk az argentin könyvtári szolgálatot. Az első benyomásunk az olvasottak alapján, hogy – bár a helyi adottságok által meghatározottan, de – kisebb időbeli lemaradással igyekszik követni a világ könyvtárügyében mutatkozó trendeket. Tény, hogy a nehéz feltételek és adottságok között az argentin könyvtárosok viszonylag szép eredményeket mutathatnak fel.

A könyvtárosok elkötelezettek a szabadság és a társadalmi fejlődés mellett, s osztják azokat az eszményeket, amelyek általában jellemzők a szakmára. A könyvtárügy fejlődése itt sem volt elszakítható az ország történelmétől. 1810-ig tartott a könyvtárügy ún. spanyol korszaka, amelyre a szerzetesrendek és egyes magánszemélyek könyvtárai voltak jellemzők. Az ország függetlenségével kezdődött a második korszak. A forradalmi junta már 1810-ben elhatározta a Buenos Aires-i nyilvános könyvtár felállítását; kapuit 1812-ben nyitotta meg. 1884-ben ez a könyvtár lett *Argentína Nemzeti Könyvtára*.

1820 és 1870 között a polgárháborúk következtében háttérbe szorult a könyvtárügy, de már a hatvanas években mutatkoztak a fellendülés jelei. Megalakultak a felsőoktatási könyvtárak, elsősorban az *Universidad de Buenos Aires (UBA)* könyvtára. A 19. század utolsó három évtizedét az iskolarendszer megszervezése jellemezte, és az a felismerés, hogy a könyvtár alapvető eszköz az állampolgárok nevelésében és alfabetizációjában. 1870-ben adták ki a népkönyvtárak támogatásáról szóló törvényt. Ez a korszak jelentette az argentin bibliográfia aranykorát (gondoljunk csak a magyar bibliográfiai teljesítményekre!), s a könyvtári szakirodalom is fontos művekkel gyarapodott. A könyvtárakra mint az önművelés és a köztársaság megszilárdításának intézményeire tekintettek.

A következő korszak a 20. század 40-es éveinek elejéig tartott, s a filozófiai pozitivizmus, a szakmai empirizmus, s a tudós, elefántcsonttoronyba zárkózó könyvtáros alakja jellemezte. Kísérlet történt a század elején a könyvtárosok és levéltárosok képzésének megindítására: az első tanfolyamot 1909-1910-ben szervezték, és az UBA-n 1922-ben nyílt meg a levéltárosok és könyvtárosok iskolája, bár a feltételek hiánya miatt hamarosan megszűnt. 1925-ben próbálkoztak először a központi katalógus megteremtésével. (Talán a mi OKBK-nk sikerebb volt e tekintetben.) Jelentős eseményként kell regisztrálni az argentin könyvtárak első kongresszusát 1908-ban (vö. a pécsi szabadművelődési konferenciával), az Országos Könyvtári Egyesület megalakulását (1908), és a Nemzeti Bibliográfiai Iroda létrejöttét (1909).

Ez a fellendülés volt az alapja a könyvtáros szakképzés megindításának. Az első tanfolyamok 1937-től 1942-ig tartottak, s valóban megalapozott ismereteket nyújtottak (vö. az Országos Széchényi Könyvtárban az 1930-as években szervezett tanfolyammal). 1941 végén hozták létre az UBA-n az *Instituto Bibliotecológico*-t, amivel jócskán megelőzték a magyar fejlődést. Az oktatott ismeretanyagot mindinkább az angol-amerikai befolyás határozta meg. A korábbi tanfolyamok 1943-ban könyvtáros iskolává alakultak át, és 1956-ban a Nemzeti Könyvtár mellett nyílt meg az *Escuela Nacional de Bibliotecarios*, ahova manapság évente 100 hallgató iratkozik be. Ugyanakkor számos egyetemen indult az idők folyamán könyvtáros-, dokumentátor- vagy informatikusképzés. Jelenleg 10 egyetem nyújt különféle szintű, tartalmú és elnevezésű oklevelet, többnyire Bachelor's Degree-t.

Az utóbbi években megindult a posztgraduális képzés is, bár egyelőre kevesen vesznek részt benne. Az UBA már kínál PhD-programokat, a Mar del Plata-i egyetem pedig a granadai (Spanyolország) egyetemmel karöltve teszi ezt. Nehézséget jelent, hogy a korszerű ismeretek oktatásához komoly műszaki felszereltségre és a számítástechnikában járatos oktatókra van szükség. Ugyanakkor mind nagyobb hangsúly esik a továbbképzésre és a távoktatásra, ami további anyagi igényeket támaszt.

Az oktatással párhuzamosan bontakozott ki az argentin könyvtártudományi kutatás is. Az eredményeket számos publikáció tartalmazza; közülük többet a spanyolul beszélő világban alapműként, tankönyvként tartanak számon. (Nálunk *Carlos Víctor Penna* munkája, az 1970-ben UNESCO-kiadásban megjelent *Planeamiento de los*

servicios bibliotecarios ismert.) Az UBA-n az UNESCO segítségével 1967-ben alapították meg az *Instituto de Investigaciones Bibliotecológicas*-t, amely mérföldkövet jelentett a latin-amerikai könyvtárügyben. Az *INIBI* számos könyvtár- és információtudományi kutatást zárt le és folytat ma is, továbbá figyelemre méltó az egyes szakterületeken végzett bibliográfiai kutatási tevékenysége, amely több hasznos bibliográfiai segédletet eredményezett. Más egyetemeken is folynak könyvtár-tudományi kutatások, de ezekre az jellemző, hogy nem külön intézetben, hanem a tanszéki munka keretében kaptak helyet. A *Centro de Documentación Bibliotecológica*-t 1963-ban alapították meg az *Universidad Nacional del Sur*-on.

Argentínában a könyvtáros társadalmat országosan az ABGRA fogja össze, amelyet 1953-ban alapítottak, s amely eleinte csak a fővárosi kollégákra terjedt ki. A szokásos egyesületi tevékenységet fejt ki: konferenciákat, műhelyeket szervez, 1965 óta szeptember 13-án rendezi meg a kormány által is jóváhagyott „Könyvtárosok Napját”, különféle munkacsoportokat működtet egyes szakterületeken. 1962 óta tagja az IFLA-nak, s vele karöltve nemzetközi tevékenységet fejt ki a latin-amerikai és Karib-tengeri térségben. Szakfolyóirata, a *Bibliotecología y Documentación* és hírlevele, az *Informativo ABGRA* 1966 és 1997 között jelent meg; 1994 óta a *Referencias* c. bulletin ad számot tevékenységéről. (Megjegyzendő, hogy az *INIBI* 1976 óta jelenteti meg a *Cuadernos de Bibliotecología* c. kiadványsorozatát és 1999 óta féléves folyóiratát, az *Información, Cultura y Sociedad*-ot.)

Az országos egyesülethez hasonló tevékenységet folytatnak a tartományi egyesületek, amelyek közül a rosariói már 1952-ben megalakult, az utolsó, a Mar del Plata-i *Asociación de Bibliotecarios, Documentalistas, Archiveros y Museólogos* 1999-ben.

Az 1960-tól máig terjedő időszak egyik fontos eseménye volt a dokumentációs tevékenység megjelenése és kibontakozása. 1964-ben alapították meg a *Centro Argentino de Información Científica y Técnica*-t (CAICYT), s létrejött időközben egy sor információs hálózat és rendszer. A szakkönyvtárak (amelyek általában egy másik szervezet keretében működnek) száma pontosan nem állapítható meg, a CAICYT nyilvántartásában 394 szerepel. Mindenesetre a szakkönyvtárak élenjáró szerepet vállaltak a modern technológia elterjesztésében és alkalmazásában. Habár országos információs rendszerről még nem beszélhetünk, az egyes szakterületeken működő szak-

könyvtárak hálózatokba tömörültek. Ezt elősegítette, hogy az ingyenes CDS/ISIS számítógépes program alkalmazását már az 1980-as években elkezdték, a CCF-et használják közös kommunikációs formátumként, s bekapcsolódtak olyan nemzetközi információs rendszerekbe, mint az AGRIS, az INIS, a CEPAL és a LILACS. A jövőben várható a virtuális könyvtárak kifejlesztése az interneten, továbbá az OPAC-ok konvertálása MARC 21-es formátumra. Remélhetőleg ez utóbbi feladat teljesítése megkönnyíti majd egy központi katalogizálási ügynökség standardizált leírásainak átvételét is, ami máig megoldatlan a szakkönyvtárakban.

Természetesen megjelent a könyvtári szolgálat a közoktatás intézményeiben is, ám az 1990-es évek pedagógiai reformjában nem kaptak helyet az iskolai könyvtárak, s ennek következtében a különféle projektekben sem szerepeltek. Ezért a *Biblioteca Nacional de Maestros* az oktatási, tudományos és technológiai minisztérium keretében külön programot indított az iskolák könyvtári ellátásának fejlesztésére *BERA* (*Bibliotecas Escolares y Especializadas en Educación de la República Argentina*) néven. Első lépésként 600 középiskolai könyvtárra kiterjedő projekt indult az infrastruktúra, a technológia, a szakmai képzettség, a bibliográfiai és didaktikai anyagok és laboratóriumok fejlesztésére. Az Oktatók Országos Könyvtára 1999-ben egy dokumentumban foglalta össze az argentin iskolai könyvtárak helyzetét, s koncepciót dolgozott ki egységes hálózatba való tömörítésükre. Az egész folyamat erősen emlékeztet azokra az erőfeszítésekre, amelyeket nálunk az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum fejtett ki az 1950-es évek végétől évtizedeken keresztül a mába nyúlóan. Argentínában ugyan külön működik a *Centro de Documentación Educativa*, de vállvetve küzd könyvtári partnerével, hogy koordinálja és integrálja a pedagógia és iskolaügy terén működő könyvtári szolgálatokat, és a háttérüket képező infrastruktúrát. A cél többek között az, hogy a helyi körülményekhez igazodó, többféle ellátási modellt dolgozzanak ki, s előmozdítsák bevezetésüket. Úgy tűnik, hogy az ezredforduló valóban pozitív fordulatot hozott az iskolai könyvtárügyben didaktikai, tartalmi és technológiai szempontból egyaránt, s az iskolafenntartó hatóságok is magukévá teszik a fejlesztési elképzeléseket. Érdekes analógia, hogy amiként nálunk a Szirén program, úgy Argentínában is külön szoftver született az iskolai könyvtárak számára, az *Aguapey*, amelyhez ingyen juthatnak hozzá. Ennek a révén integrálódhatnak később az országos, regionális és globális hálózatokba. 2004-ben újabb 4000 iskolai könyvtár csat-

lakozik ahhoz az ezerhez, amely már eddig is részt vett a BERA projekt különböző fázisaiban.

Az egyetemi könyvtárak története 1613-ban kezdődött a mai *Universidad Nacional de Córdoba* elődje könyvtárának megalapításával. A ma működő 84 egyetem közül 38 állami és 46 magánintézmény. Az egyetemi könyvtáraknak eleinte főként tudományos jellegük erősödött, majd kibontakozott az oktatást és tanulást segítő szerepük is, és a könyvkölcsönzést tekintették fő feladatuknak. Az 1970 és 1990 közötti időszak nagy visszaesést hozott az egyetemi könyvtári szolgálatban: sem az állományok fejlődése, sem a személyzeti ellátottság nem volt kielégítő. Egyedül némely magánegyetemen sikerült anyagi forrásokat találni az igényeknek megfelelő szolgáltatások nyújtásához. Csak az 1990-es évek közepén indították meg azokat a projekteket, amelyek segítségével megkezdődött az állami egyetemi könyvtárak felzárkózása az állományok, a személyzet fejlesztésével és a modern technológia bevezetésével.

Az argentin Nemzeti Könyvtár bemutató írásból meglehetősen ambivalens kép tárul elénk. Egy tekintélyes állománnyal (csak könyvből 1,2 millió kötet) és 340 munkatárssal rendelkező, az 1990-es évek első felében új épületbe költöző, számos szakolvasóteremben differenciált szolgáltatásokat nyújtó, az 1994 óta beszerzett anyagát OPAC-on feltáró, ambiciózus digitalizálási, mikrofilmzési, állományvédelmi, kötelespéldány-begyűjtési és automatizálási terveket dédelgető könyvtár, amely ugyanakkor komoly gondokkal is küszködik. A 340 dolgozóból csak 45 a könyvtáros, s közülük is csak 7 személynek van állandó státusza. Az állami politika elvárásai nem a klasszikus könyvtári feladatok ellátására irányulnak, hanem inkább egy nemzeti művelődési központnak tekintik a Nemzeti Könyvtárt, amelytől kulturális és művészeti események szervezését, rendezvények megtartását várják el. Ennek megfelelően a vezető tisztségekben nem könyvtárosokat, hanem kultúrpolitikussokat alkalmaznak, könyvtári szakképzettség nélkül. A beszámoló ugyan felsorolja a Nemzeti Könyvtár részlegeit, ebből azonban nem derül ki, hogy hol készül az argentin nemzeti bibliográfia. E könyvtárban-e, vagy az Országgyűlési Könyvtárban, vagy pedig a Cámara Argentina del Libro nevű intézményben. (Erre azért lehet gondolni, mert a füzet egy másik írása közli, hogy e két utóbbi megállapodást kötött: az 1982-ben bevezetett ISBN előtti kiadványokról készült rekordokat az Országgyűlési Könyvtár bocsátja a Könyvkamara rendelkezésére.) Figyelemre méltó a megjegyzés arról a válto-

zásról, amely a használók összetételében következett be: az utóbbi években mind több általános és középiskolai tanuló kezdte használni a Nemzeti Könyvtárt az oktatási módszerekben beálló változások következtében, s ennek megfelelően a könyvtárnak több munkaeőrt kellett fordítania ki-
szolgálásukra.

A *Biblioteca del Congreso de la Nación* elsősorban természetesen az országgyűlés képviselőinek és hivatalainak kiszolgálója, de rendelkezésére áll minden állampolgárnak is. Az Országgyűlési Könyvtárt már 1859-ben megalapították, 2001-ben nyerte el a Bill and Melinda Gates Alapítvány díját (Access to Learning), amelyet – többek között – az egész napi nyitva tartásért és az internethez való ingyenes hozzáférés biztosításáért kapott. Szolgáltatásai nagyjából abban a körben mozognak, mint a magyar társaiéi: törvényhozási információ, fordítószolgálat, általános olvasóterem, referenzs-olvasóterem, nemzetközi szervek olvasóterme, multimédiás terem, a gyermek- és ifjúsági irodalom olvasóterme (!), periodika-olvasóterem, különgyűjtemények olvasóterme (ezek között említést érdemel a Peron Könyvtár). Szót kell ejteni még a könyvtár mikrofilmzési és digitalizálási laboratóriumáról, kiadványairól, a GLIN-ben (Global Legal Information Network) való részvételéről, történelmi kutatásairól, gazdag weboldaláról. A Nemzeti Könyvtár mellett ő is részesül köteles példányokban. Több adatbázist épít; a könyvek adatbázisát az Oracle rendszerben, s tervezi, hogy rekordjait MARC formátumba konvertálja. A könyvtár őrzi *Juan Domingo Perón* és *Eva Duarte de Perón* valamennyi beszédét, s külön adatbázisban indexelte őket.

Jellemző vonása az argentin nyilvános könyvtári ellátásnak a közkönyvtárak és a népkönyvtárak kettőssége. A közkönyvtárak, amelyek számukat tekintve kevesebbek, de jobb minőségi színvonalat képviselnek, eredetüket a Buenos Aires-i Nyilvános Könyvtárra (*Biblioteca Pública de Buenos Aires*, 1812) vezetik vissza, s maguk közé tartozónak tekintik ily módon a Nemzeti Könyvtárt és az Országgyűlési Könyvtárt is. Az egyes tartományok létrehozták a maguk központi közkönyvtárait, a városi hatóságok a városi könyvtárakat. 1990 óta a jogalkotás azon van, hogy létrejöjjenek a tartományi könyvtári rendszerek, amelyek kapcsolatba léphetnek más rendszerekkel is.

A 2010 népkönyvtár még mindig a legfontosabb szektora az egyelőre szervezetlen argentin könyvtári rendszernek, legalábbis ami a használók számát illeti. Szemben a közkönyvtárakkal, a nép-

könyvtárakat különféle szervezetek, egyesületek tartják fent, bár alkalmanként részesülnek állami és helyhatósági támogatásban is. Jelentőségüket növeli, hogy többnyire kis, szegénység sújtotta településeken működnek. Az 1986-ban alkotott jogszabály a népkönyvtárakat is egyfajta köz-könyvtáraknak tekinti, mert azonos célokat követnek, és kiegészítik egymást. Ennek ellenére sok szakember keresi azokat a jellegzetességeket, amelyek megkülönböztetik a népkönyvtárakat a közkönyvtáraktól. Voltaképpen egy mozgalom termékei ők, s közéjük tartoznak iskolai könyvtárak, országos szervezetek könyvtárai, sőt egyes katonai garnizonok nyilvános könyvtárai is. A társadalom demokratizálásaért, az emberi jogok érvényesüléseért, a csoportok és egyének boldogulásáért vívott harcban jöttek létre a népkönyvtárak, segítő a nemzeti célok megvalósulását. A polgárjogokért 1870-ben kezdődő harcokban, és a bevándorlók beilleszkedésére irányuló törekvésekben játszottak szerepet. Nem véletlen, hogy egyik fő propagátoruk és szószólójuk *Domingo Faustino Sarmiento* volt, a köztársaság elnöke. Sarmiento 1845-ben és 1865-ben látogatott el az USA-ba, s többek között az itt szerzett tapasztalatok alapján a minden tekintetben elmaradt Argentínát egy nagy közoktatási programmal (amelynek részét képezték a népkönyvtárak is) akarta a fejlődés útján elindítani. Sarmiento az akkorra már könyvhalmazzá merevedett, általa kísértetkastélynak nevezett Buenos Aires-i Közkönyvtárral szemben szorgalmazta a nép-, a helyi, a lelkeszségi, szomszédsági, mindenesetre a néphez közel álló könyvtárak elterjesztését. Az argentin népkönyvtár tartalma nem kötődik egy adott társadalmi csoporthoz vagy réteghez, osztályhoz, ideológiához vagy politikához, s nem hasonlítható a munkáskönyvtárakhoz, párt- vagy szakszervezeti, vagy hitközségi könyvtárakhoz sem. Az állampolgárság demokratikus felfogásán alapszik, s minden megkülönböztetés

nélkül áll nyitva a társadalom valamennyi tagja előtt. Így semmiképpen sem lehet alkalmazni rájuk a magyar könyvtári szaknyelvben elfogadott népkönyvtár terminust, mert végső soron közelebb állnak az általunk közkönyvtárnak nevezett könyvtartípushoz.

Az IFLA kongresszusa nem csak arra adott alkalmat argentin kollégáinknak, hogy bemutatkozzanak a világnak. Arra is, hogy ösztönzést kapjanak a világ könyvtárosainak találkozójaiból, új szakmai kapcsolatokat építsenek ki, s újabb szakmai projektek megindításához merítsenek bátorságot.

Irodalom

View of library science and libraries in Argentina. = Referencias, 9. köt. 1. sz. 2004.

- ROMANOS de TIRATEL, Susana: Introduction. p. 5–6.
 PARADA, Alejandro E.: The history of librarianship in Argentina. p. 7–11.
 BARBER, Elsa: Studies in library and information science in Argentine universities. p. 12–16.
 ROMANOS de TIRATEL, Susana: State of library and information science research. p. 17–21.
 RODRÍGEZ, Claudia–SERVIDIO, Roberto Jorge: The librarian's associations. p. 22–26.
 BARAVALLE, Mariana: Biblioteca Nacional (National Library). p. 27–29.
 MAIER, Roberto–IZQTIERDO, Cecilia–PESTARINI, Luis: Biblioteca del Congreso de la Nación (Library of National Congress). p. 29–32.
 PERRONE, Graciela: The school libraries and the Biblioteca Nacional de Maestros (National Library of Teachers). p. 32–35.
 FIGUEROA, Gregorio Caro: Libraries of public reading (public and popular). p. 35–37.
 RODRÍGUEZ, Gustavo Gómez: University libraries. p. 38–40.
 MARTÍNEZ, Ana Maria: Special libraries. p. 41–42.

(Papp István)

Lázadás a folyóiratok kiadói ellen

Az egyetemeken, kutatóintézetekben és a könyvtárakban gyorsan terjed a folyóiratok jelenlegi publikálási módja és árai elleni lázadás. Olyan körülmények között, amikor a számítógép-hálózatok az információkhoz könnyű és széles körű hozzáférést tesznek lehetővé, tarthatatlanná vált, hogy a könyvtárakban egyre csökkenő mértékben állnak rendelkezésre folyóiratok, mivel a könyvtárak nem tudják kifizetni az általuk kiszolgált közösség ellátásához

szükséges periodikák árát. Az oktatók és kutatók, akiknek létkérdés a folyóiratok nyújtotta információ és presztízs (branding), egyre inkább érzik, hogy a folyóirat-kiadás jelenlegi rendszere nem felel meg elvárásaiknak. Az egyetemek pedig ráébredtek arra, hogy nem kell elfogadniuk a kiadók feltételeit.

A lázadás közvetlen oka az áremelkedésekben keresendő. Bár a kiadók elektronikus folyóiratcső-